

Dijous al Majestic

Es donà una representació d'Els Vells, evocadora de temps que no tornaran

Dijous al Majestic. La grandiosa sala és pleníssima. En el públic es reflexa un fort corrent de cordialitat i simpatia; aquella mena de cosa invisible i impalpable, però que hom veu i sent i sap que és l'èxit.

Es descorre la cortina blava de l'escenari i a la sala es fa un silenci greu. El públic és format per tot Granollers, per tot el nostre poble liberal, qui se sent corprès, ja d'antuvi, pel que s'esdevé a l'escena. Els nostres aficionats juguen l'obra mestra d'Ignasi Iglésies. Reveiem una altra vegada les escenes, amarades d'humanitat i de pietat pels vençuts, que el poeta del poble va lligar amb el títol d'«Els Vells».

Aquesta representació d'«Els Vells» ens fa reviure uns temps passats, que si ens és grat de recordar-los perquè són els de la nostra primera joventut, ens dol de recordar-los, perquè són els temps de major sofrança del poble treballador.

Ignasi Iglésies va viure la tragèdia de les llars obreres, i amb la seva obra va encarar-se amb els explotadors que no sentien ni la pietat pels vençuts de la vida, pels que queien extenuats de treballar i de sofrir.

Ara hem vist «Els Vells» i hem reviscut els temps heroics dels nostres obrers aficionats al teatre i dels vells choristes deixebles d'En Clavé. Són aquells temps que s'havia de tenir vocació de màrtir per dedicar-se a qualsevol activitat fora de les hores de treball, que eren tantes, que ara, als joves d'avui, els costa de creure-s'ho. Nosaltres, ara, els hem recordat aquells temps. I en el marc modern del Majestic i envoltats de joventut, hem trobat a aquells vells aficionats, que en nits d'hivern i d'estiu i a la claror incerta d'unes espelmes, passaven hores de nit assajant o cantant, després que s'havien llevat a les cinc del matí i havien treballat fins tard del vespre i sabem que l'endemà, i cada dia i sempre, s'havien de llevar a aquella mateixa hora de matinada i que el treball esgotador havia d'ésser sempre el mateix.

Ara hem vist l'avi Ramon Rovira, gran admirador d'Isclé Soler; a Enric Pagès, expressió típica i justa del granollerí eternament jove i optimista; a Vicenç Boix, el fort temperament dramàtic, i a en Jaume Ulldemolins i a Antoni Capella i a en Joan Castellet i a en Salvador Bellet i a

LLETRES DEL FRONT

Del nostre corresponsal especial Andreu Fusté

Res de nou en aquest front. Seguim en les mateixes posicions que la setmana passada, ja que no hem fet altra cosa que fortificar-les.

Els feixistes han intentat, amb la seva artilleria, desplaçar-nos dels nostres llocs, ja que per ells són una amenaça constant, però no han lograt altra cosa que gastar inútilment les municions. A més, sembla que els seus artillers els fan sabotatge, ja que són moltes les granades que no exploten.

Quan l'alt comandament ho disposi, ALMUDEVAR, la posició més forta del feixisme—segons Queipo de Llano—, passarà a ésser de la columna del Vallès Oriental.

Passarem!!

ANDREU FUSTÉ

Front Almudèvar, 3-12-36

en Joan Cuch i a en Pere Terrades... Uns, amb més anys que altres, però en tots encara encara la flama de les seves dèries i il·lusions; d'aquelles il·lusions que no els deixaven ni que s'adonessin del seu heroisme i del seu sacrifici que ara volem recordar com un homenatge del nostre fervor a aquests intèrprets de l'obra d'Iglésies, la nit de dijous passat.

I dijous, com en altres temps, les estampes de la vida de la nostra gent treballadors foren viscudes amb el mateix amor de sempre i el mateix entusiasme de sempre pels nostres aficionats, que no seran mai vells per més anys que tinguin.

El públic va demostrar repetidament el seu afecte i el seu entusiasme. Ja el va demostrar en omplir el teatre. Això era el millor homenatge que el nostre públic podia fer a uns artistes que en els seus bons temps, molt sovint, massa sovint, havien d'actuar com en família. El poble de Granollers dijous va omplir el Majestic. Es que va comprendre el gest dels nostres «vells aficionats» i hi va voler correspondre. I, ja que ells volien ajudar els infants víctimes de la guerra que sofrim i els germans que lluiten amb les milícies, el nostre poble va voler ajudar-los a ells en la seva bona obra, va voler cooperar a la seva lloable obra, i els va premiar la doble tasca artística i d'amor a la causa del poble.

Vicenç Boix va fer reviure, amb el seu art personalíssim, el tipu de Joan, la figura central del vigorós drama. En el primer acte, el seu treball assolí moments d'una gran naturalitat i d'un agut dramatisme. En la resta de l'obra, es va guanyar repetides i merecudes ovacions.

Ramon Rovira, tot i els seus 74 ó 75 anys, encarnà el Valeri i no hem de dir sinó que féu un company digne del seu company Joan i que ens recordà el seu gran mestre Isclé Soler.

Jaume Ulldemolins va interpretar el Xalet. Aquest tipu l'havia de representar Julià Llobet, i encara la nit abans el va assajar, però sobtada malaltia el privà de participar a la festa i l'hagué de substituir Ulldemolins, qui va retrobar-se com vint o trenta anys enrera i deixà bocabadat el públic en veure en ell tanta naturalitat i tanta intuïció i una memòria tan prodigiosa.

De tots i cada un podríem dir el mateix. Tots els amics a qui ja hem anomenat abans, tots contribuïren a l'èxit d'aquesta singular representació d'«Els Vells». Sigui per a tots, doncs, la nostra cordial felicitació.

I volem que participin així mateix de la nostra admiració les actrius i els actors amateurs del Quadre Escènic de La Unió Liberal, Maria Tapias, Llúcia Turigas, Mercè Gelabert, Sabas Fuster, Esteve Jubany, Joan Pou i Manuel Estrada. Tots s'ho mereixen.

* * *

Acabada la representació d'«Els Vells», aquest cronista va adreçar unes paraules al públic, que aquell escoltà amb una atenció i una benevolença que hem d'agrair.

Abans, una nodrida orquestra del Sindicat interpretà una fantasia de l'òpera «Marina» i després el tenor Josep Pineda donà un acte de concert.

El popular tenor granollerí, qui mai no hem comprès perquè va retirar-se del tea-